

tedda seišma, ja kuffus teist korda ümber, ja nisammoti sündis, kui olli sedda kruusi kolmandamal korral täitnud. — Tais wiħha wöttis temma nüüd kauši kätte ja wiškas tedda wasto seiņa, purruks. — Kui nende mitme tükkide peäle wahatis, peäsesid temma filmad lahti, ja ta hakkas tundma, et se tülli ja riid, mis sees temma omma liggimeštega olli elland, mitte nende sü ep olnud, waid et se kurri wiħha temma ennese südame sees olli juurdunud. — Sure häbbiga temma jättis omma ükslāsse kōhta mahha, ja läks omma wanna kōhha peäle taggasi ellama, selle kindla nouga, omma patto wigga mitte teiste innimešte jures otsida, waid omma ennese südame sees, ja mitte unnuštada, et seält keif kurjad himmud ja ihaldamissed toušwad! —

Tggauks kiusatakse, kui ta omma ennese himmust watakse ja arwatelletakse. — Jak. 1, 14.

Sallasta ka lojušte peäle!

Wannal aial olli Asia maal Makedonia rifik wägga suur ja wäggew kuningas Aleksander, lija nimmega, se suur, kolmsadda wiiskümmend aastaid enne meie Isanda Jesusse Kristusse

sündimist, wallitsemas, ja on seäl se pruuf et kammeli ja eeslibega koormad watakse, mis nende selja peäle pannakse. — Ühhe soldatile olli kāsko antud, mõnda kotti tais rahha Kuninga kätte wia; kui agga soldat näggi, et se koorm hakkas waese lojušele liig rāngaks minnema, nenda et jo pididi mahha langema, wöttis soldat surema jaggo omma ennese õllade peäle ja kandis sedda isse, sure waewaga, kuninga telgi. Aleksander, kes sedda emalt, soldatile teadmatta, olli näinud, astus temma jure ja ütles: „sinna olled aus mees, wotta ja kanna need rahha-kottid weel wāhhe kaugleminne, sinno ennese telgi, sinna olled wāart, neid ennesele piddada!“ —

Arra te ühhelegi liga, ja arra te ühtegi kui meletu. Sir. 33, 33.

Ue aasta laul.

Wist. Keif tulge minno jure nüüd.

Kül ue aasta hakkame
Ja rõmo päwa peame
Sest, nored ning ka wannad.
Mis agga sinno rõmust saab,
Eht mis so ello aeg aitab,
Kui pimmedušses seisad?